

หนังสือการเงินส่วนบุคคลอันดับ #1 ตลอดกาล | Bestseller พิมพ์ครั้งที่ 19

พ่อรวย สอนลูก

พ่อรวย
สอนเรื่องเงิน
ในแบบที่พ่อจน
ไม่เคยสอน

ฉลองครบรอบ
20 ปี

เรียบเรียงโดย

จักรพงษ์ เมษพันธุ์

และ ธนพร ศิริอักษรกุล

ROBERT T. KIYOSAKI
RICH DAD

POOR DAD

เพิ่มเนื้อหากันสมัย ทันสถานการณ์โลกการเงินปัจจุบัน
และ 9 บทเรียนใหม่เพื่อเสริมการเรียนรู้

ซีเอ็ด

พ่อรวยสอนลูก

เรียบเรียงจาก Rich Dad Poor Dad

โดย Robert T. Kiyosaki

เรียบเรียงโดย จักรพงษ์ เมษพันธุ์ และ ธนพร ศิริจักรกรกุล

First Thai Edition : February 2018

ราคา 320 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทยตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์

ฉบับภาษาอังกฤษ © พ.ศ. 2540, 2554, 2560 โดย โรเบิร์ต คิโยซากิ

ฉบับแปลภาษาไทย © พ.ศ. 2561 โดย บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ภายใต้ข้อตกลงกับ บริษัท ริชแดด โอเพอร์เรตติง คอมเพนี จำกัด

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ

ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ

นอกจากจะได้รับอนุญาต

Copyright © 1997, 2011, 2017 by Robert Kiyosaki.

All rights reserved.

Thai translation © 2018 SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

This edition published by arrangement with Rich Dad Operating Company, LLC.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission in writing of the publisher or as expressly permitted by law, or under terms agreed with the appropriate copyright clearance organization. You must not circulate this book in any other binding or cover and you must impose this same condition on any acquirer.

4 1 0 - 3 7 6 - 4 0 9

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

คิโยซากิ, โรเบิร์ต ที.

พ่อรวยสอนลูก. -- กรุงเทพฯ : ซีอีดูเคชั่น, 2561.

376 หน้า.

1. การเงินส่วนบุคคล. 2. ความสำเร็จ.

I. จักรพงษ์ เมษพันธุ์. II. ธนพร ศิริจักรกรกุล, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

332.024

ISBN (epub) 5527300001179

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8333 โทรสาร 0-2826-8589

**“พ่อรวยสอนลูก คือจุดเริ่มต้นสำหรับทุกคน
ที่ต้องการจะควบคุมอนาคตทางการเงินของตัวเอง”**

– USA Today

คำอุทิศ

แด่พ่อแม่ทุกคนบนโลกใบนี้
คุณคือครูคนแรกและคนสำคัญที่สุดของลูก
และสำหรับทุกคนผู้มีหน้าที่สอนสั่ง
พวกคุณมีอิทธิพลทางความคิด และเป็นแบบอย่าง

กิตติกรรมประกาศ

เราจะพูดคำ “ขอบคุณ” อย่างไรดี เมื่อมีคนมากมายเหลือเกินให้กล่าวขอบคุณ แน่ใจว่า หนังสือเล่มนี้คือ คำขอบคุณแด่พ่อทั้งสองของผม ผู้ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีทรงพลัง และแต่แม่ของผม ผู้สอนผมให้รู้จักความรักและความเมตตา

คนที่มีส่วนมากที่สุดในการผลักดันให้หนังสือเล่มนี้เป็นจริงคือ คิม ภรรยาของผม ทุ่มสุดตัวในชีวิตแต่งงาน ธุรกิจ และในชีวิตของผม เธอเติมเต็มให้ชีวิตของผมสมบูรณ์

คำนำผู้เรียบเรียง

(ฉบับครบรอบ 20 ปี)

20 ปีมาแล้ว ที่หนังสือ *Rich Dad Poor Dad* หรือ *พ่อรวยสอนลูก* ซึ่งเขียนโดย โรเบิร์ต คियोซากิ เป็นเหมือนจุดเริ่มต้นความรู้ด้านการเงินส่วนบุคคลสำหรับคนทั่วโลก

ด้วยคำสอนทางการเงินของพ่อรวย ที่สวนกระแสกับกฎโรงเรียนเก่าๆ และความเชื่อแบบเดิมๆ โดยเฉพาะประโยคทองที่ว่า “บ้าน ไม่ใช่ ทรัพย์สิน” ถือเป็นข้อความที่ทรงพลัง และทำให้ใครหลายคนหันมาสนใจหนังสือเล่มนี้

ผ่านไปแล้วยี่สิบปี ผมเองในฐานะที่เป็นทั้งผู้อ่านและผู้เรียบเรียง เรียกได้ว่าอ่านหนังสือเล่มนี้เกินกว่า 20 รอบ กล้าพูดและยืนยันได้เลยว่า เนื้อหาของหนังสือ *พ่อรวยสอนลูก* ยังคงร่วมสมัย และยังคงให้ความคิดหรือไอเดียใหม่ๆ กับผมอยู่เสมอในทุกครั้งที่อ่าน

ครบรอบ 20 ปีในฉบับปรับปรุงใหม่นี้ โรเบิร์ตได้ผนวกข้อมูลสำคัญ 2 ส่วน ที่ผมเห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกับคุณผู้อ่านอย่างมากและไม่อยากให้อ่านเพียงผ่านไปๆ นั่นคือ **วันนี้ เมื่อ 20 ปีก่อน...** ซึ่งเป็นข้อมูลด้านการเงินจริงที่ยืนยันและพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แนวคิดของพ่อรวยถูกต้องและเป็นจริง ส่วนที่สองก็คือ **สรุปท้ายบท** และ **คำถามเชิงอภิปราย**

โรเบิร์ตชอบการเรียนรู้โดยวิธีการตั้งคำถาม ซึ่งการตั้งคำถามที่ถูกต้อง ก็มักจะนำไปสู่คำตอบที่ถูกต้องตามไปด้วย ผมเองได้ลองอ่านและถามตัวเองดูแล้ว พบว่าเป็นประโยชน์ในการนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมาก เลยไม่อยากให้ทุกคนพลาดกับการอ่านหนังสือเล่มนี้ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

20 ปีที่ผ่านมา หนังสือเล่มนี้เปลี่ยนแปลงชีวิตคนหลายล้านคน ด้วยภูมิปัญญาทางการเงินที่ไม่มีสอนในโรงเรียน ที่น่าเสียดายก็คือ จนถึงวันนี้ ห้องเรียนของเด็กๆ ของเราก็กังๆ รั้วแวของการเรียนรู้เรื่องการเงินที่ถูกต้อง ที่สอนโดยครูที่จริงจังให้แก่ลูกหลานของเรา ทั้งที่เงินเป็นทักษะชีวิตที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิต ชนิดที่ขาดไม่ได้ในโลกยุคปัจจุบัน

ผมเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ *พ่อรวยสอนลูก* ฉบับที่กำลังอยู่ในมือทุกท่านขณะนี้ น่าจะเป็นการปรับปรุงเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เพราะทุกอย่างสมบูรณ์ ครบวงจรการเรียนรู้ด้วยตัวเอง และเหมาะแก่การเป็นบทเรียนเบื้องต้นสำหรับทุกคนที่มุ่งหวังจะควบคุมและเปลี่ยนแปลงอนาคตทางการเงินของตัวเอง

หลังอ่านจบ ผมอยากให้คุณตั้งคำถามกับตัวเองว่า **คุณจะเลือกเป็นใครในวันข้างหน้า และเมื่อวันหนึ่งคุณมีลูก คุณจะเป็นพ่อรวย หรือพ่อจน แล้วถ้าในอีก 10 ปีข้างหน้า โรงเรียนก็ยังไม่สอนเรื่องเงิน ใครควรจะเป็นพ่อรวยที่ให้คำแนะนำทางการเงินที่ถูกต้องให้กับลูกคุณ และถ้าคุณจะเป็นคนสอนลูกเรื่องเงินด้วยตัวเอง คุณจะเริ่มสอนเขาด้วยบทเรียนอะไร**

ผมเชื่อว่าหนังสือ *พ่อรวยสอนลูก* ให้คำตอบกับคำถามเหล่านี้ได้ ที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับคุณว่า จะใช้ความรู้ทางการเงินที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ ไปสร้างชีวิตการเงินตั้งแต่วันนี้จนถึงลมหายใจสุดท้ายอย่างไร

อนาคตทางการเงินของคุณ อยู่ในมือคุณแล้วครับ

จักรพงษ์ เมษพันธุ์

ธนพร ศิริวัชรกรกุล

สารบัญ

20 ปี...20/20 เทลียวหลัง แลหน้า

วันนี้เมื่อ 20 ปีก่อน...

บทนำ

พ่อรวย-พ่อจน

บทที่ 1

บทเรียนที่ 1 : คนรวยไม่ทำงานเพื่อเงิน

แบบฝึกหัด

บทที่ 2

บทเรียนที่ 2 : ทำไมต้องมีความรู้ทางการเงิน

แบบฝึกหัด

บทที่ 3

บทเรียนที่ 3 : สร้างธุรกิจของตัวเอง

แบบฝึกหัด

บทที่ 4

บทเรียนที่ 4 : ประวัติศาสตร์ภาษี และประโยชน์ของนิติบุคคล

แบบฝึกหัด

บทที่ 5

บทเรียนที่ 5 : คนรวยสร้างเงินได้เอง

แบบฝึกหัด

บทที่ 6

บทเรียนที่ 6 : ทำงานเพื่อเรียนรู้ – อย่าทำงานเพื่อเงิน

แบบฝึกหัด

บทที่ 7

บทเรียนที่ 7 : ก้าวข้ามอุปสรรค

แบบฝึกหัด

บทที่ 8

บทเรียนที่ 8 : เริ่มต้นลงมือทำ

แบบฝึกหัด

บทที่ 9

คำแนะนำเพิ่มเติม สิ่งที่คุณต้องทำ

แบบฝึกหัด

บทส่งท้าย

แบบฝึกหัด

เกี่ยวกับผู้เขียน

สาส์นจากบรรณาธิการ

สารบัญ

คำนำ

เป้าหมายชีวิตของคุณคืออะไร

บทนำ

คุณอยู่ด้านไหนของเงินสี่ล้าน

20 ปี...20/20 เหลียวหลัง แลหน้า

วันนี้เมื่อ 20 ปีก่อน...

วงเดอะบีเทิลส์ได้ออกอัลบั้ม *Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band* เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 1967 มันขายดีเป็นเทน้ำเทท่าทันทีและประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ ติดอันดับต้นๆ ของชาร์ตอัลบั้มยอดนิยมในอังกฤษนานถึง 27 สัปดาห์ และอยู่ในอันดับ 1 นานถึง 15 สัปดาห์ในสหรัฐอเมริกา นิตยสาร *Time* ยกย่องให้ *Sgt Pepper's* เป็น “ก้าวแห่งประวัติศาสตร์ความก้าวหน้าทางดนตรี” ผลงานดังกล่าวกวาดรางวัลแกรมมี่ไป 4 รางวัลในปี 1968 โดยมีรางวัลอัลบั้มแห่งปีรวมอยู่ด้วย นับเป็นอัลบั้มเพลงร็อกอัลบั้มแรกที่ได้รับเกียรตินี้

หนังสือ *พ่อรวยสอนลูก (Rich Dad Poor Dad)* วางแผงเมื่อ 20 ปีก่อน ในวันเกิดปีที่ 50 ของผม ซึ่งตรงกับวันที่ 8 เมษายน 1997 หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ขายดีเป็นเทน้ำเทท่าทันทีเหมือนเรื่องราวของวงเดอะบีเทิลส์ มันไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ อันที่จริงการวางแผงและกระแสคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ตามมานั้นเป็นในทางตรงกันข้ามเลยทีเดียว

ในตอนแรก ผมจัดพิมพ์หนังสือ *พ่อรวยสอนลูก* ด้วยตัวเอง เพราะทุกสำนักพิมพ์ที่เราติดต่อไปปฏิเสธหนังสือของผม จุดหมายปฏิเสธสองสามฉบับมาพร้อมกับข้อความทำนองว่า “คุณช่างไม่รู้เลยว่าคุณกำลังพูดอะไรอยู่” ผมได้เรียนรู้ว่าสำนักพิมพ์ส่วนใหญ่เน้นเหมือนพ่อจนผู้เรียนสูงของผมมากกว่าพ่อรวย สำนักพิมพ์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับบทเรียนเรื่องเงินของพ่อรวย...เช่นเดียวกันกับพ่อจนของผม

20 ปีให้หลังในวันนี้

ในปี 1997 หนังสือ *พ่อรวยสอนลูก* เป็นคำเตือน เป็นหนังสือที่พูดถึงเรื่องอนาคต

20 ปีต่อมา ผู้คนนับล้านทั่วโลกได้ตระหนักถึงคำเตือนของพ่อรวยและบทเรียนของท่านเกี่ยวกับอนาคต พอมองย้อนกลับไปในอดีต หลายคนกล่าวว่า บทเรียนของท่านเป็นดังคำพยากรณ์ คำทำนายที่เกิดขึ้นจริง บางส่วนของบทเรียนเหล่านั้น ได้แก่

บทเรียนของพ่อรวย : “คนรวยไม่ทำงานเพื่อเงิน”

20 ปีก่อน สำนักพิมพ์สองสามแห่งปฏิเสธหนังสือของผม เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับบทเรียนบทหนึ่งของพ่อรวย

ในวันนี้ ผู้คนตระหนักมากขึ้นถึงช่องว่างระหว่างคนรวยและคนที่เหลือ ในระหว่างปี 1993 จนถึง 2010 กว่า 50 เปอร์เซ็นต์ ของรายได้ประชาชาติสหรัฐอเมริกาที่เพิ่มขึ้นนั้นเข้ากระเป๋าบรรดาคนร่ำรวยที่สุดที่มีเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ นับตั้งแต่นั้นมาทุกอย่างก็ยิ่งเลวร้ายลง นักเศรษฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียกล่าวว่า 95 เปอร์เซ็นต์ ของรายได้ที่เข้ามาในช่วงระหว่างปี 2009 – 2012 ก็เข้ากระเป๋าบรรดาคนร่ำรวยที่สุดที่มีเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ เช่นกัน

สิ่งที่ได้จากเรื่องนี้ก็คือ รายได้ที่เพิ่มขึ้นจะเข้ากระเป๋าผู้ประกอบการและนักลงทุน ไม่ใช่ลูกจ้าง ไม่ใช่คนที่ทำงานเพื่อเงิน

บทเรียนของพ่อรวย : “คนออมคือผู้แพ้”

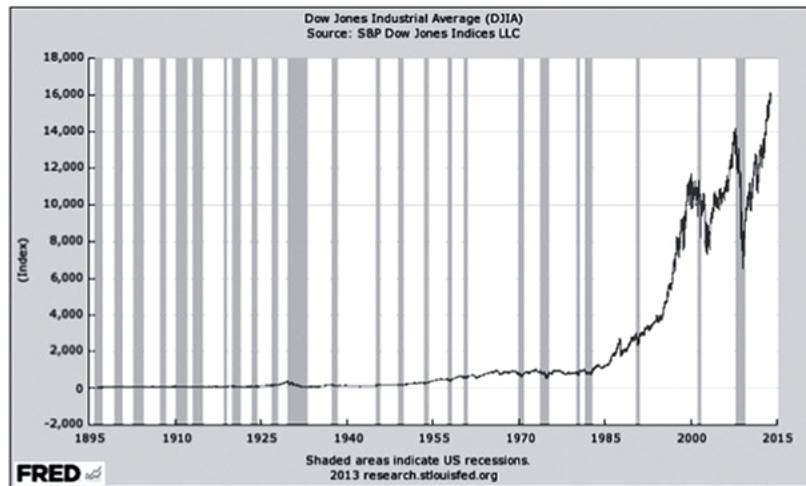
20 ปีก่อนสำนักพิมพ์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับบทเรียนของพ่อรวยอย่างรุนแรง สำหรับคนจนและคนชั้นกลาง “การออมเงิน” คือหลักธรรมคำสอน หนทางหลุดพ้นทางการเงินจากความยากจนและเกราะป้องกันจาก

โลกอันโหดร้าย สำหรับคนจำนวนมาก การเรียกคนออมเงินว่า “ผู้แพ้” ก็เหมือนกับการลบหลู่พระเจ้า

สิ่งที่ได้จากเรื่องนี้ก็คือ สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ลองดูแผนภูมิค่าเฉลี่ยอุตสาหกรรมของดัชนีดาวโจนส์ในรอบ 120 ปี และคุณ将会เห็นว่า ทำไมและเพราะอะไรคนที่ออมเงินถึงกลายเป็นผู้แพ้

แผนภูมิแสดงให้เห็นว่าตลาดหุ้นเกิดการถล่มครั้งใหญ่ถึง 3 ครั้ง ในช่วง 10 ปีแรกของศตวรรษใหม่นี้ แผนภูมิข้างล่างนี้จะแสดงให้เห็นถึงการถล่ม 3 ครั้งดังกล่าว

ดัชนีดาวโจนส์ในรอบ 120 ปี

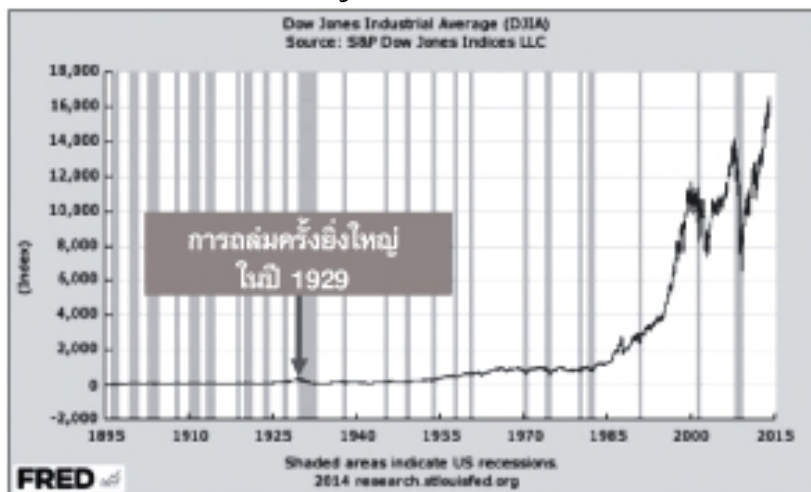

ปี 1895 – 2015

การถล่มครั้งแรกคือ ฟองสบู่ตลาดไอทีเกิดขึ้นในราวๆ ปี 2000 การถล่มครั้งที่ 2 และ 3 คือ ฟองสบู่ตลาดอสังหาริมทรัพย์ เกิดขึ้นในปี 2007 ตามมาด้วยฟองสบู่การธนาคารในปี 2008

การถล่มครั้งยิ่งใหญ่ในปี 1929

เมื่อเปรียบเทียบการถล่ม 3 ครั้งแรกของศตวรรษที่ 21 กับการถล่มครั้งยิ่งใหญ่ในปี 1929 คุณจะเห็นภาพว่า “ยักษ์ล้ม” 3 ครั้งแรกของศตวรรษนี้นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน

พิมพ์เงิน

แผนภูมิต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่า หลังการถล่มแต่ละครั้งรัฐบาลสหรัฐฯ และธนาคารกลางก็จะเริ่ม “พิมพ์

เงิน”

ช่วยคนรวย

ภายใต้ปฏิบัติการกอบกู้เศรษฐกิจ ธนาคารทั่วโลกต่างปรับลดอัตราดอกเบี้ยและอัดฉีดเงินอย่างต่อเนื่อง ในระหว่างปี 2000 – 2016 ขณะที่บรรดาผู้นำอยากให้เราเชื่อว่าพวกเขา กำลังพยายามกอบกู้โลก ในความเป็นจริง พวกเขาช่วยเหลือนักตัวเอง และผลักคนจนกับคนชั้นกลางให้ตกจากรถ

ในปัจจุบัน อัตราดอกเบี้ยในหลายๆ ประเทศนั้นติดลบ นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมคนที่ออมเงินจึงกลายเป็นผู้แพ้ วันนี้ผู้ที่แพ้มากที่สุดคือคนจน คนชั้นกลาง คนที่ทำงานเพื่อเงิน และคนออมเงิน

บทเรียนของพ่อรวย : “บ้านไม่ใช่ทรัพย์สิน”

เมื่อ 20 ปีก่อน ในปี 1997 ทุกสำนักพิมพ์ที่ตอบปฏิเสธผม ต่างวิพากษ์วิจารณ์บทเรียนของพ่อรวยที่ว่า “บ้านไม่ใช่ทรัพย์สิน”

10 ปีถัดมา ในปี 2007 เมื่อลูกหนี้คุณภาพต่ำเริ่มที่จะฟ่อนซ่านระสับระสว่นเชื่อจำนองไม่ไหว ฟองสบู่ อสังหาริมทรัพย์ของโลกก็แตกลง และเจ้าของบ้านนับล้านก็ค้นพบความจริงอันขมขื่นในบทเรียนดังกล่าว บ้านของพวกเขาไม่ใช่ “ทรัพย์สิน”

ปัญหาที่แท้จริง

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าการพังทลายของตลาดอสังหาริมทรัพย์นั้น ไม่ใช่การพังทลายจากตลาด อสังหาริมทรัพย์จริงๆ

คนจนไม่ได้เป็นต้นเหตุของการพังทลายของอสังหาริมทรัพย์ คนรวยได้สร้างผลิตภัณฑ์ทางการเงิน ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามตราสารอนุพันธ์ วอร์เรน บัฟเฟตต์ เรียกผลิตภัณฑ์ดังกล่าวว่าเป็น “อาวุธพลังทำลายล้างสูงทางการเงิน” เมื่ออาวุธพลังทำลายล้างสูงทางการเงินเริ่มระเบิด ตลาดอสังหาริมทรัพย์เลยถล่ม... และลูกหนี้คุณภาพต่ำที่ นำาสงสารก็กลายเป็นผู้ต้องหาไป

ในปี 2007 มีตราสารอนุพันธ์ทางการเงินสูงถึงประมาณ 70 ล้านล้านเหรียญ

ทุกวันนี้ มีการประเมินกันว่ามีตราสารอนุพันธ์ทางการเงินมากถึง 1.2 ล้านล้านล้านเหรียญ พุดอีกอย่างก็

คือ ปัญหาที่แท้จริงกำลังเลวลง ไม่ได้ดีขึ้น

บทเรียนของฟอรวาย : “ทำไมคนรวยถึงเสียภาษีน้อยกว่า”

20 ปีก่อน บางสำนักพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์หนังสือ *ฟอรวายสอนลูก* ที่เปิดเผยว่าทำไมและทำอะไรคนรวยถึงเสียภาษีน้อยกว่า สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งถึงกับกล่าวว่าเป็นผิดกฎหมาย

10 ปีให้หลัง ในปี 2007 ประธานาธิบดีบารัค โอบามา ลงสมัครชิงตำแหน่งอีกครั้ง แข่งกับอดีตผู้ว่าการรัฐมิสซิสซิปปี เมื่อมีการเปิดเผยว่าประธานาธิบดีโอบามาเสียภาษีอยู่ที่ประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ และผู้ว่าการรัฐมิสซิสซิปปีจ่ายภาษีน้อยกว่า 13 เปอร์เซ็นต์ รมณีย์ก็กลายเป็นฝ่ายเสียเปรียบและแพ้การเลือกตั้งไป ภาษีนั้นเป็นจุดสนใจของผู้คนอีกครั้งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2016 แทนที่จะคิดว่าทำไมคนอย่าง มิตต์ รมณีย์ และ ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ถึงจ่ายภาษีน้อยกว่าโดย **ถูกกฎหมาย** คนจนและคนชั้นกลางกลับโกรธแค้นไปแทนเสีย

แม้ประธานาธิบดีทรัมป์สัญญาที่จะปรับลดภาษีสำหรับคนจนและคนชั้นกลาง ในความเป็นจริง คนรวยก็เสียภาษีน้อยกว่าเสมอ สาเหตุที่คนรวยเสียภาษีน้อยกว่านั้น ย้อนกลับไปในปี 1 ของฟอรวายที่ว่า “คนรวยไม่ทำงานเพื่อเงิน” ตราบใดที่คนคนหนึ่งยังทำงานเพื่อเงินพวกเขาจะต้องเสียภาษีต่อไป

แม้ในตอนนี ฮิลลารี คลินตัน ผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดี สัญญาว่าจะขึ้นภาษีคนรวย เธอสัญญาที่จะขึ้นภาษีในกลุ่มผู้มีรายได้สูง ซึ่งเป็นคนจำพวกหมอนักแสดง และทนาย ไม่ใช่คนรวยที่แท้จริง

20 ปีก่อน

แม้ว่าหนังสือ *ฟอรวายสอนลูก* จะไม่ได้ประสบความสำเร็จในทันทีเหมือนอย่างอัลบั้ม Sgt. Pepper's ของวงเดอะบีเทิลส์ แต่ *ฟอรวายสอนลูก* ได้ติดอันดับรายชื่อหนังสือขายดีที่สุดของนิตยสาร *New York Times* ในปี 2000 และอยู่ในรายชื่อดังกล่าวนานเกือบ 7 ปี นอกจากนี้ในปี 2000 โอบิปราห์ วินฟรีย์ ได้ติดต่อมา ผมได้ออกรายการของโอบิปราห์ตลอดทั้งรายการ และก็อย่างที่เขารู้ว่ากัน “ที่เหลือคือประวัติศาสตร์”

หนังสือ *ฟอรวายสอนลูก* กลายเป็นหนังสือการเงินส่วนบุคคลแห่งประวัติศาสตร์ ยอดขายของหนังสือชุดฟอรวายสอนลูกประมาณการไว้อยู่ที่เกือบ 40 ล้านฉบับทั่วโลก

ฟอรวายมีตัวตนจริงไหม

ผู้คนนับล้านพากันถามว่า “ฟอรวายมีตัวตนจริงไหม” เพื่อไขความกระจ่างในเรื่องนี้ คุณสามารถรับฟังไมค์ ลูกชายของฟอรวายตอนที่เขาเป็นแขกรับเชิญทางรายการวิทยุฟอรวายได้ คุณสามารถรับฟังรายการดังกล่าวได้โดยไปที่ Richdadradio.com

ต่อยอดฟอรวาย

หนังสือ *ฟอรวายสอนลูก* นั้นถูกเขียนให้เรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อให้คนเกือบทั้งหมดเข้าใจบทเรียนของฟอรวายได้

สำหรับคนที่อยากเรียนรู้เพิ่มเติม ในโอกาสครบรอบ 20 ปี ผมได้เขียน *“ทำไมคนรวยถึงรวยขึ้น ความรู้เรื่องเงินคืออะไรกันแน่ (Why the Rich Are Getting Richer – What Is Financial Education...Really)”*

ทำไมคนรวยถึงรวยขึ้น จะมีรายละเอียดและเฉพาะเจาะจงมากขึ้นว่า อะไรคือสิ่งที่ฟอรวายสอนลูกชายของท่านและผมจริงๆ ในเรื่องเงินและการลงทุน

ทำไมคนรวยถึงรวยขึ้น คือ ฟอรวายสอนลูกภาคต่อยอด เป็นภาคมหาวิทยาลัยของนักเรียนของฟอรวาย

คำเตือน...และคำเชิญ

แม้ว่าผมได้พยายามอย่างดีที่สุดที่จะทำให้หนังสือ *Why the Rich Are Getting Richer* เรียบง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่สิ่งที่คนรวยทำกันจริงๆ นั้นไม่ได้ง่าย หรือแม้แต่ง่ายที่จะอธิบาย สิ่งที่พวกคนรวยทำนั้นต้องอาศัยความรู้ทางการเงินจริงๆ ซึ่งเป็นความรู้ทางการเงินที่ไม่ได้สอนกันในโรงเรียน

ผมแนะนำให้ท่านอ่าน *ฟอร์วอร์ดสอนลูก* ก่อน แล้วถ้าคุณอยากเรียนรู้เพิ่ม หนังสือ *Why the Rich Are Getting Richer* อาจค่อยเป็นทางเลือกสำหรับคุณ

ขอบคุณ...สำหรับ 20 ปีที่ยอดเยี่ยม

แต่ผู้อ่านทุกท่าน ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

เราทุกคนที่บริษัทฟอร์วอร์ด ขอกล่าวคำว่า

“ขอบคุณ...สำหรับ 20 ปีที่ยอดเยี่ยม”

นับเป็นพันธกิจของเราที่จะ

ยกระดับคุณภาพชีวิตทางการเงินของมวลมนุษยชาติ...

เริ่มต้นจากหนึ่งชีวิต ไปทีละคน ทีละคน

บทนำ

พ่อรวย-พ่อจน

การมีพ่อสองคน ทำให้ผมมีทางเลือก

ในการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

พ่อคนหนึ่งรวย ในขณะที่พ่ออีกคนหนึ่งจน

ผมมีพ่อสองคน คนหนึ่งรวย อีกคนหนึ่งจน คนหนึ่งเรียนจบสูงและเป็นคนฉลาด ท่านเรียนระดับจบปริญญาเอก โดยใช้เวลาเรียนปริญญาตรีเพียงแค่สองปี จากนั้นจึงไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด มหาวิทยาลัยชิคาโก และมหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น โดยได้ทุนการศึกษาตลอดระยะเวลาที่เรียนอยู่ ส่วนพ่ออีกคนหนึ่ง เรียนไม่จบชั้นมัธยมสองเสียด้วยซ้ำ

พ่อทั้งสองต่างประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน ทำงานหนักและมีรายได้สูง แต่คนหนึ่งต้องประสบปัญหาทางการเงินตลอดทั้งชีวิต ในขณะที่อีกคนหนึ่งกลายเป็นคนรวยที่สุดในฮาวาย

พ่อคนหนึ่งจากโลกนี้ไปพร้อมทั้งเงินหลายสิบล้านไว้ให้ครอบครัว องค์กรการกุศล และโบสถ์ ส่วนพ่ออีกคนหนึ่งทิ้งภาระทางการเงินจำนวนมากไว้ให้คนข้างหลัง

พ่อทั้งสองท่านเป็นคนเก่ง เป็นที่ยอมรับและเคารพของผู้คนจำนวนมาก ท่านสอนสิ่งต่างๆ ให้ผมในมุมมองที่แตกต่างกัน ทั้งสองท่านเชื่อมั่นในเรื่องการศึกษาหาความรู้ แต่ก็ไม่ได้แนะนำให้ผมศึกษาหาความรู้ในเรื่องเดียวกัน

ถ้าผมมีพ่อเพียงคนเดียว ผมคงไม่ต้องยอมรับหรือปฏิเสธคำแนะนำใดๆ แต่การมีพ่อสองคน ซึ่งให้คำแนะนำที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทำให้ผมต้องเลือกว่าจะเชื่อฟังคำแนะนำของพ่อคนไหน ระหว่างพ่อรวยกับพ่อจน

อย่างไรก็ดี แทนที่ผมจะยอมรับหรือปฏิเสธคำแนะนำของพ่อคนใดในทันที ผมเลือกที่จะคิดให้มากขึ้น เปรียบเทียบ แล้วจึงค่อยเลือกปฏิบัติตามแนวทางที่ผมคิดว่าเหมาะสมสำหรับตัวเอง จะติดปัญหาอยู่นิดเดียวก็ตรงที่ ในขณะที่นั้นพ่อทั้งสองยังไม่รวยและยังไม่จน ทั้งคู่อยู่ในช่วงเริ่มต้นสร้างเนื้อสร้างตัว พ่อทั้งสองคนจึงยังมีปัญหาทางการเงินและครอบครัว แม้จะมีจุดเริ่มต้นเหมือนกันในเรื่องสถานะทางการเงิน แต่ความคิดของทั้งคู่กลับแตกต่างกันชนิดสุดขั้ว

ยกตัวอย่างเช่น พ่อคนหนึ่งบอกผมว่า “ความหลงใหลเงิน คือต้นเหตุแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง” ในขณะที่พ่ออีกคนหนึ่งกลับสอนผมว่า “การไม่มีเงิน คือต้นเหตุแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง”

ชีวิตในวัยเด็กภายใต้คำแนะนำของพ่อสองคนที่มีอิทธิพลต่อความคิด ไม่ใช่เรื่องง่าย ผมอยากเป็นเด็กดี อยากเป็นลูกที่ดี เชื่อฟังผู้ใหญ่ แต่ด้วยความที่พ่อทั้งสองคนคิดไม่เหมือนกันเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเงินๆ ทองๆ ทำให้ผมเริ่มได้คิด เริ่มไตร่ตรอง แทนที่จะบักใจเชื่อเพียงอย่างเดียว

จนในบางครั้งผมถึงกับต้องถามพ่อออกไปตรงๆ ว่า “ทำไมพ่อพูดอย่างนั้น” เมื่อถามพ่อคนหนึ่ง ผมก็จะถามพ่ออีกคนหนึ่งด้วยคำถามเดียวกันเสมอ จะว่าไปแล้วมันคงง่ายดี หากผมจะพูดว่า “ครับ ผมเห็นด้วย” ในทุกครั้งที่ได้ฟังคำสอนของพ่อ หรือไม่ก็ปฏิเสธออกไปในทันทีที่ได้ยิน ตรงกันข้าม การมีพ่อที่ผมเคารพรักสองคน เป็นการบีบให้ผมรู้จักคิดและวิเคราะห์ ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกลงมือทำอย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ และกระบวนการนี้นำไปสู่การพัฒนาตัวผม มากกว่าการยอมรับหรือปฏิเสธทุกเรื่องที่ได้ยินในทันที

เหตุผลหนึ่งที่คนรวยยิ่งรวยขึ้น คนจนยิ่งจนลง และชนชั้นกลางยังต้องเหน็ดเหนื่อยกับการหาเงินมาชำระ

วันนี้ ก็เพราะคนส่วนใหญ่ได้เรียนรู้เรื่องเงินจากพ่อแม่ แทนที่จะเป็นโรงเรียน คำถามคือ มีพ่อแม่จนๆ ก็คนที่รู้ว่า จะต้องสอนอะไรลูกเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ นอกเสียจากคอยพร่ำสอนว่า “ตั้งใจเรียน ทำคะแนนให้ได้ดีๆ” ซึ่ง นั่นอาจทำให้ลูกๆ ของพวกเขาเรียนจบได้ด้วยคะแนนที่ดี แต่ก็ถูกปลูกฝังวิธีคิดแบบคนจนติดตัวไปด้วย

วันนี้ เมื่อ 20 ปีก่อน...

ระเบิดเวลาวันนี้

ในอีก 20 ปีข้างหน้า หนี้ของสหรัฐฯ จะเกินเยียววยา ณ ขณะที่พูดอยู่นี้ ก็เกือบ 20 ล้านล้านเหรียญแล้ว มากถึงล้านล้านเหรียญเลยทีเดียว

ที่น่าเศร้าก็คือ โรงเรียนไม่เคยสอนเรื่องเงินให้กับเด็กๆ ของเรา พวกเขาเอาแต่มุ่งเน้นวิชาการและวิชา หาเงินเลี้ยงชีพ แต่ไม่เคยสอนเรื่องการบริหารจัดการเงิน ด้วยเหตุนี้ เราจึงมักเห็นคนเรียนเก่งจำนวนไม่น้อย อย่างนายธนาคาร แพทย์ และนักบัญชี มีปัญหาด้านการเงินอยู่เสมอ ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศเรา ก็เกิดจาก นโยบายทางการเงินและการตัดสินใจของนักการเมืองผู้มีการศึกษาสูง แต่ขาดความรู้เรื่องการเงิน

ทุกวันนี้ ผมอดคิดไม่ได้ว่า อนาคตจะเป็นอย่างไร ถ้าประเทศของเรามีคนนับล้านที่ต้องการความช่วยเหลือ ด้านการเงินและการแพทย์ และต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยการพึ่งพาเงินจากครอบครัวและรัฐบาล จะเกิดอะไรขึ้นหาก กองทุนประกันสังคมและกองทุนประกันสุขภาพหมดเงินช่วยเหลือ และจะเกิดอะไรขึ้น หากเรายังปล่อยให้ เด็กๆ ของเราเรียนรู้เรื่องราวทางการเงินจากพ่อแม่ ซึ่งพวกเขาเองก็ไม่มีความรู้อะไรที่จะไปสอนลูกของตัวเองได้

การมีพ่อสองคน ทำให้ผมได้เรียนรู้เรื่องผลลัพธ์ของความคิดว่า มันส่งผลกระทบต่อชีวิตคนเราได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น พ่อคนหนึ่งมักจะพูดว่า “เราไม่มีปัญญาซื้อบ้านได้หรอก” ขณะที่อีกคนชอบตั้งคำถามกับตัวเองว่า “ต้องทำอะไร เราถึงจะซื้อบ้านได้” คำพูดแรกเป็นประโยคบอกเล่า คำพูดที่สองเป็นประโยคคำถาม คำพูดแรก เมื่อพูดแล้วก็จบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ตรงนั้น ส่วนคำพูดที่สองพาชีวิตไปสู่คำตอบ พ่อที่กำลังจะบรรยายของพ่ออธิบายว่า “ถ้ายอมรับว่าเราไม่มีปัญญาซื้อ สมมงก็จะหยุดคิด แต่เมื่อถูกตั้งคำถาม สมมงก็จะเริ่มทำงาน พ่อไม่ได้ หมายความว่าเราจะต้องซื้อทุกอย่างที่ยากได้ แต่พ่อต้องการฝึกให้สมมงทำงาน เพราะสมมงคือคอมพิวเตอร์ที่ ทรงพลังที่สุดในโลก การฝึกให้สมมงทำงานมากขึ้นอีกนิด สมมงก็จะยิ่งแข็งแกร่ง และทำให้พ่อมีเงินมากขึ้น คำว่า ‘เราไม่มีปัญญาซื้อบ้านได้หรอก’ เป็นการฝึกให้สมมงขี้เกียจ และพาลทำให้เรามีความคิดเป็นคนขี้เกียจไปด้วย”

แม้พ่อทั้งสองจะเป็นคนงานหนัก แต่สังเกตได้อย่างชัดเจนว่า พ่อคนหนึ่งมักไม่ชอบคิดชอบคุยเรื่องเงิน ขณะที่อีกคนหนึ่งใช้เงินเป็นตัวฝึกให้สมมงทำงาน ผลลัพธ์ในระยะยาวก็คือ พ่อคนหนึ่งค่อยๆ มีสถานะทางการเงินที่มั่นคงขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่อีกคนหนึ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยปัญหาทางการเงิน จะว่าไปผลลัพธ์ดังกล่าวก็คงไม่ ต่างจากคนที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอกับคนที่เอาแต่ดูโทรทัศน์ทั้งวัน เราออกกำลังกายเพื่อให้สุขภาพแข็งแรง เราใช้สมมงเพื่อทำให้เรารวย ส่วนความขี้เกียจทำให้ไม่มีทั้งแรงและเงิน

พ่อทั้งสองคนของผมมีทัศนคติที่ตรงกันข้าม และนั่นส่งผลต่อวิธีคิดที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงด้วย พ่อคนหนึ่งคิดว่า คนรวยควรเสียภาษีมากๆ เพื่อช่วยคนจน แต่พ่ออีกท่านหนึ่งคิดว่า “ภาษีทำโทษคนขยันและให้รางวัล คนขี้เกียจ”

พ่อคนหนึ่งสอนว่า “ตั้งใจเรียน จะได้ **ทำ** งานกับบริษัทที่มั่นคง”

พ่ออีกคนหนึ่งสอนว่า “ตั้งใจเรียน จะได้ **ซื้อ** บริษัทที่มั่นคง”

พ่อคนหนึ่งบอกว่า “พ่อ **ไม่**รวย ก็เพราะพ่อบีลูก”

พ่ออีกคนหนึ่งบอกว่า “พ่อ **ต้อง**รวย เพราะพ่อบีลูก”

พ่อคนหนึ่ง ชอบคุยเรื่องเงินตอนกินข้าว ส่วนพ่ออีกคนหนึ่ง ห้ามคุยเรื่องเงินตอนกินข้าว
พ่อคนหนึ่งสอนว่า “เรื่องเงินทองต้องปลอดภัยไว้ก่อน อย่าเสี่ยง”
พ่ออีกคนหนึ่งสอนว่า “จงเรียนรู้วิธีการจัดการกับความเสี่ยง”
พ่อคนหนึ่งสอนว่า “บ้านเป็นการลงทุน และเป็นทรัพย์สินที่ใหญ่ที่สุดในชีวิต”
พ่ออีกคนหนึ่งสอนว่า “บ้านเป็นหนี้สิน และถ้าใครคิดว่าบ้านเป็นการลงทุนที่ใหญ่ที่สุด เขาคนนั้นลำบาก
แน่”
พ่อทั้งสองคนชำระหนี้ตรงเวลา แต่คนหนึ่งชำระหนี้เป็นค่าใช้จ่ายรายการแรกๆ ขณะที่อีกคนหนึ่งชำระหนี้
เป็นค่าใช้จ่ายรายการสุดท้าย

ความแตกต่างระหว่างการถึงแตกกับความยากจนก็คือ *ถึงแตกเกิดขึ้นชั่วคราว แต่ความยากจนเกิดขึ้นชั่ว
วันตรี*

วันนี้ เมื่อ 20 ปีก่อน...

บ้านไม่ใช่ทรัพย์สิน

*การถล่มของตลาดที่อยู่อาศัยในปี 2008 เป็นสัญญาณที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่า บ้านไม่ใช่ทรัพย์สิน นอกจากนี้
มันจะไม่สร้างเงินในกระเป๋าของคุณแล้ว เรายังไม่สามารถวางใจในข้อเท็จจริงที่ว่า มูลค่าของมันจะเพิ่มขึ้น
บ้านหลายๆ หลังในปี 2017 นี้ ยังคงมีมูลค่าน้อยกว่าที่มันเคยมีเมื่อตอนปี 2007*

พ่อคนหนึ่งเชื่อว่าบริษัทและรัฐบาลจะสามารถดูแลพวกเราไปได้ตลอดชีวิต ท่านให้ความสำคัญกับเงินเดือน
ที่เพิ่มขึ้น เงินสำรองเลี้ยงชีพ และสวัสดิการต่างๆ ที่บริษัทจัดให้ อาทิ ค่ารักษาพยาบาล วันหยุด วันลา วันพัก
ร้อน ท่านชื่นชมญาติของเราคคนหนึ่งที่เกิดจากราชการทหารแล้วมีบ้านนาถุกินตลอดชีวิต แถมยังมีสิทธิในค่า
รักษาพยาบาลต่างๆ ที่จะยังคงได้รับหลังเกษียณอีกด้วย ท่านชื่นชมสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยมอบให้
จะว่าไปท่านสนใจสิ่งเหล่านี้มากกว่าตัวงานเสียด้วยซ้ำ ท่านบอกกับผมเสมอว่า “พ่อทำงานให้รัฐบาล พ่อจึงควร
จะได้สิทธิพิเศษเหล่านั้น”

ตรงกันข้ามกับพ่ออีกคนหนึ่ง ท่านเชื่อว่าคนทุกคนควรพึ่งพาตัวเอง และสวัสดิการต่างๆ นั้นทำให้คน
อ่อนแอทางการเงิน

ในขณะที่พ่อคนหนึ่งพยายามเก็บหอมรอมริบเงินที่หามาได้ พ่ออีกคนหนึ่งกลับใช้ทุกบาททุกสตางค์เพื่อการ
ลงทุน พ่อคนหนึ่งสอนวิธีเขียนประวัติส่วนตัวให้ได้อ่าน พ่ออีกคนหนึ่งกลับสอนวิธีเขียนแผนธุรกิจเพื่อสร้างงาน

การเป็นผลผลิตจากแนวคิดอันเข้มแข็ง แต่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงของพ่อทั้งสองคน ทำให้ผมได้เห็นและ
เรียนรู้ว่า วิธีคิดของคนเราส่งผลกระทบต่อชีวิตของตัวเองอย่างไร จริงอย่างที่เขาวางไว้ไม่มีผิด ชีวิตของคนเรานั้น
เป็นไปตามวิธีคิดของตัวเอง

ตัวอย่างเช่น พ่อจอนของผมชอบพูดว่า “ชาตินี้คงไม่มีทางรวย” พูดบ่อยเข้ามันก็กลายเป็นความจริง ตรงกัน
ข้ามกับพ่อรวยที่ชอบคิดเอาไว้ก่อนว่า ตัวเองรวย และมักจะพูดว่า “ผมเป็นคนรวย และคนรวยเขาไม่ทำอย่าง
นั้นกันหรอก” แม้กระทั่งในช่วงเวลาที่ถึงแตกสุดๆ ท่านก็ยังคิดเสมอว่าตัวเองเป็นคนรวย ท่านเคยบอกกับผม
ตอนชีวิตตกต่ำสุดๆ ว่า “การถึงแตกกับความยากจนต่างกันอยู่นิดเดียว นั่นคือ การถึงแตกเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็น
ครั้งคราว แต่ความยากจนเป็นสิ่งที่อยู่อยู่กับเราถาวร”

พ่อจอนมักพูดเสมอว่า “พ่อไม่สนใจเรื่องเงิน” หรือไม่ก็ “เงินไม่ใช่สิ่งสำคัญ” แต่พ่อรวยมักบอกกับผมว่า

“เงินคืออำนาจ”

การถั่งแตกกับความยากจนต่างกันอยู่นิดเดียว นั่นคือ
การถั่งแตกเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว แต่ความยากจนเป็นสิ่งที่อยู่ยกับเราถาวร

เป็นความจริงที่เราไม่สามารถวัดหรือมองเห็นตัวตนของความคิดได้ แต่ผมก็เห็นผลลัพธ์ของมันอย่างชัดเจนตั้งแต่สมัยยังเด็ก และนั่นทำให้ผมระมัดระวังความคิดของตัวเองตลอดมา ผมรู้ว่าพ่อจนของผมไม่ได้จนเพราะมีรายได้น้อย แต่พ่อจนเพราะความคิดและการกระทำของพ่อเองต่างหาก การเป็นเด็กที่มีพ่อสองคน ซึ่งมีความคิดต่างกันและมีผลลัพธ์ในชีวิตที่ตรงกันข้าม ทำให้ผมตัดสินใจได้ว่า จะเชื่อและเลือกฟังแนวคิดไหนมาปรับใช้กับตัวเอง

แม้ว่าพ่อทั้งสองคนจะเห็นตรงกันว่า การศึกษาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิต แต่สุดท้ายทั้งสองท่านก็เห็นแตกต่างกันในเรื่องวิชาที่ควรศึกษา พ่อคนหนึ่งเห็นว่าผมควรขยันเรียนให้จบปริญญา เพื่อจะได้งานที่มีเงินเดือนสูงๆ พ่ออยากเห็นผมเป็นนักวิชาการ นักกฎหมาย นักบัญชี หรือเรียนปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจ ส่วนพ่ออีกคนหนึ่งอยากให้ผมเรียนรู้วิธีการสร้างความร่ำรวย รู้และเข้าใจว่าเงินทำงานอย่างไร และมองหาวิธีใช้ให้เงินทำงานแทนเรา

“พ่อไม่ทำงานเพื่อเงินหรอกนะ” นี่คือนโยบายที่ผมได้ยินจากปากพ่อครั้งแล้วครั้งเล่า “เงินต่างหากที่ต้องทำงานให้พ่อ”

ตอนอายุ 9 ขวบ ผมตัดสินใจเลือกเชื่อและเดินตามคำสอนของพ่อรวย และหลีกเลี่ยงคำแนะนำของพ่อจน แม้ว่าท่านจะเป็นคนที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนก็ตาม

ข้อคิดจาก โรเบิร์ต ฟรอสต์

โรเบิร์ต ฟรอสต์ เป็นกวีคนโปรดของผม มีผลงานหลายชิ้นที่ผมชื่นชอบ แต่ที่ถูกใจที่สุดและผมจำเป็นคติสอนใจเสมอก็คือ “ถนนที่ไม่ได้เลือก (The Road Not Taken)”

ถนนที่ไม่ได้เลือก

มีถนนสองสายในป่าแวงโลงู๊ด

ซึ่งผมจะต้องเลือกเดินทางใดทางหนึ่ง

ผมหยุดคิด และพยายามมองออกไปไกลสุดสายตา

เพื่อดูว่าถนนสายนี้จะพาไปถึงไหน

แล้วกลับมามองถนนอีกสาย

ดูเป็นถนนที่น่าเดินไม่แพ้กัน

อาจจะดีกว่าด้วยซ้ำ...

ตรงที่มีหญ้าเขียวขจี

และดูเหมือนจะมีคนเลือกเส้นทางนี้พอสมควร
เข้าวันหนึ่งถนนสองสายดูคล้ายกัน
เพราะต่างมีใบไม้ปกคลุมไว้
ผมตัดสินใจเลือกถนนสายแรก
ทั้งที่รู้ว่าถนนคงพาผมเดินต่อไปเรื่อยๆ
จนงาก็จะย้อนกลับมากองอีกสายหนึ่งได้
วันนี้ ผมขอเฉลยถึงความโล่งใจว่า
ผมได้เลือกถนนสายที่คนเดินน้อยกว่า
และนั่นทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์

โรเบิร์ต ปรอสต์ (1916)

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมใช้ชีวิตตามบทกวีของ โรเบิร์ต ปรอสต์ ผมเลือกไม่เดินตามคำแนะนำของพ่อแท้ๆ ของตัวเอง แม้มันจะเป็นการตัดสินใจที่แสนเจ็บปวด แต่นั่นก็เป็นการตัดสินใจที่ทำให้ผมได้มีชีวิตอย่างในทุกวันนี้

เมื่อตัดสินใจเลือกแนวทางของตัวเองได้แล้ว การเรียนรู้ทางการเงินของผมก็เริ่มต้นขึ้น พ่อบรรยายให้ความรู้ทางการเงินกับผมมาตลอดระยะเวลา 30 ปี จนกระทั่งผมอายุ 39 ปี ท่านจึงหยุดสอน เมื่อเห็นว่าผมสามารถเข้าใจในสิ่งที่ท่านพรั้มสอน และเริ่มเห็นผลลัพธ์ในทิศทางที่ดี

เงินคืออำนาจ แต่ที่มีอำนาจมากกว่าเงิน ก็คือ ความรู้ทางการเงิน เงินได้มาแล้วก็หายไป แต่ความรู้ความเข้าใจว่าเงินทำงานอย่างไร จะช่วยให้เรามีอำนาจเหนือมัน และใช้มันสร้างความร่ำรวยให้กับตัวเองได้ ความคิดเชิงบวกเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะหากไม่มีความรู้เรื่องเงิน ต่อให้คิดบวกแค่ไหน พวกคุณก็ต้องทำงานเพื่อมันไปตลอดชีวิต

ด้วยการเริ่มต้นเรียนรู้ทางการเงินในวัยเพียง 9 ขวบ พ่อบรรยายจึงสอนผมด้วย 6 บทเรียนทางการเงินที่แสนจะเรียบง่าย แต่เรียนซ้ำไปซ้ำมาตลอด 30 ปีที่ผ่านมา หนังสือเล่มนี้จะเล่าถึง 6 บทเรียนที่พ่อบรรยายใช้สอนผม ด้วยวิธีการสื่อสารที่ง่ายที่สุด อยากรู้ก็ดี ทั้ง 6 บทเรียนที่ว่านี้ไม่ใช่คำตอบสำเร็จรูปทางการเงิน แต่เป็นแนวคิดที่จะช่วยให้คุณและลูกๆ ของคุณสร้างความมั่งคั่งให้กับตัวเองได้ แม้ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม

บทที่ 1

บทเรียนที่ 1 : คนรวยไม่ทำงานเพื่อเงิน

คนจนและคนชั้นกลางทำงานเพื่อเงิน

แต่คนรวยให้เงินทำงานแทนพวกเขา

“พ่อครับ ช่วยบอกวิธีที่ทำให้ผมรวยหน่อยสิครับ”

พ่อวางหนังสือพิมพ์ลง แล้วหันมาถามผมว่า “ทำไมลูกถึงอยากรวยล่ะ”

“วันนี้แม่ของจิมมีขับรถคาดิลแลคคันใหม่มารับจิมมี พวกเขา กำลังจะไปเที่ยวสุดสัปดาห์ที่บ้านพักตากอากาศริมทะเล จิมมีชวนเพื่อนๆ ไปด้วยสามคน แต่เขาไม่ชวนผมกับไมค์ เขาบอกว่าเพราะพวกเราจนซะพ่อ”

“เขาพูดอย่างนั้นหรือ” พ่อถามด้วยน้ำเสียงแสดงความสงสัย

“ใช่ครับ” ผมตอบเสียงเศร้าๆ

พ่อสั่นหัว ขยับแว่นให้เข้าที่ แล้วหันหน้าไปอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ ขณะที่ผมได้แต่ยืนรอคำตอบด้วยใจจดจ่อ

เรื่องราวดังกล่าวเกิดขึ้นในปี 1956 ตอนผมอายุได้ 9 ขวบ คงเป็นเพราะโชคชะตาฟ้าลิขิตที่ทำให้ผมต้องมาเรียนโรงเรียนเดียวกับพวกลูกคนรวย ในเมืองที่ผมอาศัยอยู่นั้น คนส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างทำงานอยู่ในไร่่อ้อย เจ้าของไร่และพวกคนใหญ่คนโต เช่น แพทย์ ทนายความ เจ้าของธนาคาร และนักธุรกิจ ต่างส่งลูกมาเรียนกันที่นี่ตั้งแต่ประถม 1 ถึงประถม 6 หลังจากเรียนจบชั้นประถม พวกเขาก็จะไปเรียนต่อที่โรงเรียนเอกชน ถ้าบ้านผมอยู่อีกฝั่งหนึ่งของถนน ผมก็คงได้เรียนร่วมกับเพื่อนๆ ที่มีพื้นฐานครอบครัวใกล้เคียงกัน และเมื่อเรียนจบ ผมก็คงได้เรียนต่อที่โรงเรียนรัฐบาล

พ่อวางหนังสือพิมพ์ลง หลังนั่งเงิบ และปล่อยให้ผมรออยู่นาน

“ถ้าลูกอยากรวย... ลูกต้องรู้วิธีทำเงิน” พ่อพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“แล้วผมจะทำเงินได้ด้วยวิธีไหนล่ะครับ” ผมถาม

“ใช้สิ่งที่อยู่ในหัวของลูกสิ” พ่อตอบแล้วยิ้มเหมือนกับจะบอกว่า “พ่อก็บอกได้แค่นี้แหละ” หรือ “พ่อก็ไม่รู้เหมือนกัน อย่าเข้าชู้นั้กเลย”

หุ้นส่วนธุรกิจคนแรก

วันรุ่งขึ้น ผมเล่าเรื่องนี้ให้ไมค์เพื่อนสนิทที่สุดของผมฟัง ไมค์กับผมเป็นเด็กจนสองคนที่หลงเข้ามาอยู่ในโรงเรียนคนรวย รัฐบาลลากเส้นแบ่งเขตโรงเรียนมาโดนบ้านผมเข้าพอดี ที่จริงเราสองคนก็ไม่ได้จนอะไรนักหนา แต่พอมายูโรงเรียนที่เด็กแทบทุกคนมีของเล่นใหม่มาอวดเราอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นถุงมือเบสบอลใหม่ รถจักรยานคันใหม่ และอื่นๆ เราสองคนเลยกลายเป็นเด็กจนไปในทันที

พอกับแม่ของผมจะจ่ายให้เฉพาะสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น อาทิ เสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัย ฯลฯ ถ้าอยากได้อะไรมากกว่านี้ พ่อก็จะบอกว่า “อยากได้ก็ทำงานเก็บเงินซื้อเอาเองสิ” ผมเองก็อยากทำงานเพื่อจะได้เก็บเงินซื้อของอย่างที่พ่อบอก แต่มีใครบ้างล่ะที่อยากจ้างเด็ก 9 ขวบทำงานให้

“ตกลงนายรู้วิธีทำเงินหรือเปล่า” ไมค์ถาม

“ฉันไม่รู้หรอก” ผมตอบ “ว่าแต่นายอยากจะเป็นหุ้นส่วนกับฉันไหมล่ะ”

ไมค์ตอบตกลง ในเช้าวันเสาร์นั้นผมจึงได้หุ้นส่วนทางธุรกิจคนแรก เราใช้เวลาตลอดทั้งเช้าคิดหาธุรกิจให้กับ